

Men saa begyndte Suget igen, Uroen i Massen, — og Fod for Fod, Aar efter Aar gled den uvillig, magtstjaalen ud imod de nye Grænsepæle. Kvinder tog Plads i Menighedsraad, i Værgeraad, i Hjelpekasser, i Byraad og i Sogneraad. Kvindens politiske Valgret stod paa Partiernes Programmer og paa Tingenes Dagsorden; — Grænsestøtterne stod igen i Mulighedernes Land.

Og nu staar vi altsaa paa denne skønne Sommerdag, 4. Juni 1912, forsamlede ganske ugenert — som Alexander Kjelland skrev — om

det »umulige«,

Mænd og Kvinder, ung og gammel, høj og lav. Jeg betænker mig ikke paa at sige det: Vi staar der allesammen; der er ingen Vej tilbage mere. Prøven er gjort i dette Foraar, da en Kvinde hædret med Universitetets videnskabelige Anerkendelse, stod frem i Dansk Kvindesamfunds Københavnskreds og manede Kvinderne til at vende tilbage der, hvor de kom fra for en Menneskealder siden. De nye Veje var Vildveje; de Sejre, som var vundne, var betalte med Kvindens eneste Lykke: Moderglæden.

Hvor blev det Kor af Bifaldsrøster af, som skulde have hævet sig, om disse Ord virkelig havde haft Sangbund i Tiden, om Kvindebevægelsen virkelig havde haft de mange Modstandere, som der hvistes om i Krogene? — Disse manende Ord, som vel var tænkte at skulde vende Strømmen, de gik jo til Bunds i Stilheden, de fremkaldte jo næppe nok nogle Antydninger af Ringe i Vandskorpen. — Og hvorfor? — Fordi Støtterne forlængst havde suget Massen til sig, baade de villige og de uvillige. Kvindens borgerlige Ligestilling laa forlængst indenfor Mulighedernes Land. Der er i Virkeligheden ingen, som ønsker, at Kvinderne skal vende tilbage, der, hvor de kom fra. Fædrene er altfor glade over at slippe for Døtrene Forsørgelse, — Mødrene er altfor glade ved at slippe Bekymringen for Frieren, som lader vente paa

sig, skønt Udstyret ligger ophobet i Skabe og Skuffer og kun venter paa Navnetrækket; — Ægtemændene er altfor glade ved Tanken om, at deres Hustruer i Nødsfald kan give en Haandsrækning ved Familiens Forsørgelse; Brødrene er altfor glade ved ikke mere at risikere at faa en ugift Søster paa Aftægt i deres nye Hjem; — og Borgerne endelig er altfor glade ved at blive en Del af det besværlige Samfundsarbejde kvit og kunne lægge det over paa Borgerindernes Skuldre.

Modprøven er gjort. — Der er peget paa Vejen tilbage, men ingen har saa meget som gidet vende Hovedet ad den Kant. Støtterne staar i Mulighedernes Land.

Men, kan de blive staaende der? Har vi Kvinder intet mere at fordre, intet mere at se hen til? Den politiske Valgret ved vi jo nu, at vi faar engang lige saa vist som, at det er Grundlovsdag i Morgen, — lige saa vist som, at Solen staar op igen, naar den nu om nogle Timer gaar til Hvile.

Hvorfor er da Løftelsen ligesom ved at gaa af os? Hvorfor er Vejret ved at gaa af vor Agitation? Hvorfor har vi ingen andre Ord at opmuntre hverandre med end »Taalmodighed« og »Resignation«? — Det er, fordi vi har forsømt at flytte Støtterne længere ud; fordi vi har glemt, at aldrig har vi endnu opnaaet noget indenfor Øjeblikkets Mulighedsgrænser, uden vi samtidig stillede Krav om det, som laa udenfor: det »umulige«. Vi bad om økonomisk Frigørelse, — man gav os Talefrihed; vi bad om kommunal Valgret, — man gav os Erhvervsfrihed; vi bad om politisk Valgret, — man gav os Valgret til Hjelpekasser og kommunale Raad. Altid var vi et Hestehoved foran med vore Krav.

Men, er vi det ogsaa nu? — Har vi ogsaa nu krævet det, som vækker Uro i Massen og faar den til at raabe sit: »Umuligt!«?

Nej, vi har sandelig ikke foruroliget Mængden med noget Andragende, der kunde vække Bestyrtelse, endsige Forargelse.